

שוטקר

בלדה

על גדת נהר אילט הירוק, שם איפה נהר יושיט
נשפך לתוכו, נולד בן בשם שוטקר לצייד עני שומט.
שוטקר גדל מהר, ממש מיום ליום, משעה לשעה.
כבר בגיל חמש נעשה לגיבור ענק והלך לעתים
קרובות לציד עם אבא. הוא ידע לעמוד לבדו מול
דובים שעירים והכניע אותם. וכשגדל, לא היה בכל
הסביבה מי שישווה לו בכוח. במכת אגרוף אחת יכול
היה לשבור עץ אורן גדול או להוציא מהאדמה אלון
בן מאה שנה עם כל שורשיו.

אנשי מארי-אל התרשמו מכוחו של שוטקר וקראו
לו שוטקר פטיר.

שוטקר היה איש טוב ועזר לעניים אך שנא עשירים
מושחתיים. הוא היה חכם כמו מאה זקנים.

שוטקר אהב את עמו מארי-אל והעם אהב אותו
כמו שאוהבים אבא. לעשירים הוא לא הרשה לנצל

את העניים והעשירים, כובשי כעס, נשבעו להתנקם בו.

זה היה כבר מזמן. בזמנים אלה הרוסים עוד לא בנו באזורנו ערים שלהם על נהר וולגה. שבטי טטרים הלוחמניים רעו את עדריהם בערבות ומדי פעם התנפלו על כפרים של העם מארי-אל.

כשהדבר נודע לשוטקר פטיר הוא אסף את אנשי מארי-אל והוביל אותם מול החאנים הטטרים. הוא שחרר את כל האדמות שהטטרים גזלו וגירש אותם רחוק לערבה. מנהיגי טטרים למדו את כוחם של צבאות הגיבור שוטקר והפסיקו להתנפל על אדמות מארי-אל.

פעם התפרסם בעם ששוטקר פטיר חלה. מכל קצוות של ארץ מרי-אל בא העם אליו.

"יקירי!" אמר שוטקר "חייתי זמן רב. הגיע זמן למות. קברו אותי על תל גבוה, קרוב לנהר אילט האהוב עלי. ואת החרב שלי תניחו לידי."

אנשים נבהלו ובכו. הם פחדו להיפרד מהגיבור המפורסם שוטקר. אך שוטקר הרגיע אותם:

"אל תפחדו, ילדי העם שלי. אם ימים קשים יבאו עליכם בואו אלי לתל וקראו "שוטקר, שוטקר!", אויבים מתנפלים עלינו!". אקום אז ואעזור לכם לגרש אותם. אך תזכרו לקרוא לי רק במקרה הקשה ביותר, כשתראו שבעצמכם לא תוכלו להתגבר על האויב."

מת שוטקר פטיר הגיבור. הוא שכב כמו חי בין פרחי היער. שמו אותו בארון עץ אלון וקברו בתל העומד בין הכפרים נורמוש ואיסולה.

שנים רבות עברו מאז. סביב התל צמח יער עבות ובכל אביב התל התכסה בפרחים ריחניים ונראה מצוייר כמו שטיח צבעוני יקר.

אנשים לא היו ניגשים לקרבת התל. כל העם חי לפי הכללים שקבע הגיבור וכיבדו את השקט של קברו. אך העשירים לא יכלו לסבול את גאווות אנשי מארי-אל ורצו להתנקם בשוטקר. ולכן תכננו תעלול נבזה. הם שיחדו את אשפולדו, איש צעיר, כדי שיקרא לשוטקר סתם, ללא כל סיבה ויקים את הגיבור מקברו.

אשפולדו הלך אל קברו של שוטקר אך בדרך פגש זקן אחד. לזקן נודעה כוונתו של אשפולדו ואמר "אל תלך לשם. זה אסור. שוטקר ייעלב עם יקראו לו לשווא ובפעם שנייה לא ירצה לעזור לנו. ואז האויב ישתלט על אדמתנו."

אשפולדו שמע את הזקן וצחק:

"אתם, הזקנים, זהירים מדי ומפחדים מכל דבר." הוא לא חשב להישמע לעצות של הזקן הנבון. בהסתר ניגש אל התל, עלה עליו וקרא: "שוטקר, שוטקר! אויבים עולים עלינו!"

הוא לא גמר לקרוא כשנשמע רעם, התל נפתח והתגלה הקבר. רוח חזקה כופפה את עצי היער סביב. מכסה הארון נפתח ויצא שוטקר פטיר.

הוא היה גבוה ועצום. שערות שיבה שלו הבריקו כמו כסף וזקן לבן כיסה את חזהו. בידו אחז חרב כבדה.

"איפה האויבים? את מי צריך להכניע?" רעם קולו בחוזק ובעיניו נראו ברקים.

"אין איש" באימה גדולה מלמל אשפולדו הבוגדני
"רציתי רק לדעת האם זו אמת מה שאומרים עליך.."
"מה עשית, נער אומלל!" אמר בעצב שוטקר
ובאיטיות נשכב שוב בקברו.

אחרי שנים אחדות נודע מותו של שוטקר פטיר
למנהיגי טטרים והם שוב התנפלו על אדמות
מארי-אל. אנשי השבט נלחמו באומץ כדי להתגונן
מהפולשים, אך הטטרים היו חזקים יותר וגם רבים
יותר והם התחילו להכניע את אנשי מארי-אל.

"שוטקר, שוטקר! האויב מתנפל עלינו" קראו אנשי
מארי-אל שבאו לתל.

אך שוטקר לא קם שנית.

מארי-אל היא מדינה על נהר וולגה, בפדרציה
הרוסית.